

Iskaja vsak četrtek in velja s poštnino vred ali v Mariboru s pošiljanjem na dom za celo leto 82 D, pol leta 16 D, četrta leta 8 D. Izven Jugoslavije 56 D. Naročnina se pošlje na upravnishvo »Slov. Gospodarja« v Mariboru, Koroška cesta 5. List se dopošilja do odpovedi. Naročnina se plačuje vnaprej. — Telefon interurban št. 113.

Posredna Novilka stane 1-50 dtn.

Polnina plačana v gotovini.

SLOVENSKI GOSPODAR

LIST LJUDSTVU V POUK IN ZABAVO

Uredništvo je v Mariboru, Koroška cesta št. 5. Rokopisi se ne vračajo. Upravišstvo sprejema naročnino, inserate in reklamacije.

Cene inseratom po dogovoru. Za večkratne oglase primeren popust. Nezaprete reklamacije s poštnine proste.

Cekovni račun poštnega urada Ljubljana 10.600. Telefon interurb. št. 118.

49. številka.

MARIBOR, dne 19. novembra 1925.

59. letnik.

Za tebe gre!

V teh dneh, 20., 21. in 22. novembra se vrši v Mariboru tehnično-prosvetni tečaj, v ponedeljek, dne 23. nov. dopoldne pa občni zbor Prosvetne zveze v Mariboru v dvorani Zadrzne gospodarske banke. Zdi se nam unesno, da spregovorimo ob tej priliki nekaj besede o našem prosvetnem delu s posebnim ozirom na stremenje in veliko kulturno važnost Prosvetne zveze za naše slovensko ljudstvo.

Ce pregledamo delovanje v Prosvetni zvezi včlanjenih društev, vidimo, da delujejo člani nekaterih društev z veliko navdušenostjo in z občudovanja vredno požrtvovalnostjo za procvit ljudske izobrazbe in vzgoje, da zidajo celo v teh težkih časih s svojo jekleno voljo in neumornim trudom nove društvene domove. Na drugi strani pa vidimo, da je v nekaterih krajih še mnogo brezbržnosti, malodušja in nezanimanja za tako važno zadevo, kot je ljudska izobrazba, in tem slednjim naj pred vsem veljajo naše besede.

Mnogokrat slišimo od ljudi samih ugovore: Kaj je treba društva, kaj bom od tega imel, mar grem raje v gostilno in se bom tam ob kupici vina in v veseli družbi zabaval; kaj bom imel od predavanja, za svoje potrebe znam dovolj itd. Pri drugih zopet vidimo, da jim je vseeno, koga in kaj poslušajo, da pritrjujejo celo govorniku, oziroma predavatelju, ki govori proti Bogu in verskim resnicam, da verujejo raje brezverskim naukom, ki slonijo na različnih teorijah in hipotezah, ki so od danes do jutri, kot pa večnoveljavim, neizpodbitnim resnicam, ki jih uči Kristusova cerkev. In tako se dogaja, da že mnogi odpadajo od Boga, od svojega Stvarnika in se udajajo brezbržnosti in brezverstvu; ta pogubonosni duh se razširja med naše delavstvo, pa tudi že med naše kmetjsko ljudstvo; saj vemo, da skušajo nekatera društva, ki so vse prej, kot pa katoliška; zanesti tega duha med široke sloje s predavanji, z neprimernimi igrami in veseljami, predvsem pa s protiverskimi knjigami.

Gre za tebe, gre za tvojo srečo! Največja tvoja sreča pa je tvoja vera v posmrtnost, v Boga, ker »na tej zemlji smo le popotniki, ki iščemo večno domovino« (sv. apostol Pavel). Kdor ti skuša iztrgati iz tvojega srca najdražji zaklad, to je sv. vero, ta je tvoj največji sovražnik. Da se to ne zgodi, je treba obrambe in boja. Prva in najbolj poklicana za to vzvišeno nalogo je katoliška cerkev, o kateri pravi protestantovski učenjak, profesor Harnack: »Samo ena ustanova je, ki je zmžna, človeštvo pripeljati zopet k boljši bodočnosti: Katoliška cerkev.« V drugi vrsti pa vršijo to lepo nalogo katoliška prosvetna in izobraževalna društva, oziroma njih matica, Prosvetna zveza. Naloga Prosvetne zveze ni samo zbirati pregledniške pole, ampak pred vsem v soglasju s cerkveno oblastjo razširjevati in utrje-

vati med našim slovenskim ljudstvom začrtani kulturni program, katerega podlaga je katoliško svetovno prepričanje. Njeno stremenje je gre za tem, da se rane, zadane dušam na šega ljudstva vsled svetovne vojne, kmalu zacelijo, da se ljudstvo prerodi v duhu Slomškove in Krekove, teh dveh naših največjih učiteljev in vzgojiteljev. V dosego tega vzvišenege namena priredi Prosvetna zveza letošnji tehnično-prosvetni tečaj in njiju spominu bo posvečena tudi akademija v nedeljo, dne 22. t. m., popoldne. Prirejajo pa naj tudi vsa katoliška prosvetna in izobraževalna društva slične prireditve, ali vsaj predavanja v tekočem letu o Slomšku in Kreku, da bo šla, kot mogočen val, misel verske obnove, narodnega preroda k poštenosti in izgubljenega občestva, medsebojne ljubezni in spoštovanja med najširše sloje, posebno pa med našo mladino.

Poleg tega vzvišenege namena pa bo Prosvetna zveza še nadalje posvečala svojo skrb izvedbi podrobne organizacije, skrbela bo za dobro in podučno ljudsko čtivo in igre, kakor tudi za podučna, socialna in gospodarska predavanja, zavedajoč se, da služijo tudi tuzemeljske dobrine v dosego večnega namena.

Ako pa hočemo to doseči, tedaj mora izginiti iz naših vrst brezbržnost in malodušje, vsak, star ali mlad, delavec, gospod ali kmetovalec, naj bo član katoliškega prosvetnega, izobraževalnega ali bralnega društva v svoji župniji, vsak naj po svojih močeh dela in s tem svojim delom pripomore do zgradbe močne katoliške prosvetne organizacije. —n.

Občinskim odborom in okrajnim zastopom v preudarek.

(Piše poslanec J. Vesenjaki.)

Čas je tu, ko občine in okrajji, sploh samoupravne korporacije, v kolikor jih še imamo, delajo in predlagajo svoje proračune. Kmetijsko leto končuje, kar se kaže posebej v tem, da gospodarji in uslužbenci, dekle, hlapci, viničarji, sklepajo svoja dosedanja razmerja ter jih urejujejo z novimi pogodbami. Ob tem času, ko gospodar s svojo družino najbolj pregleda sadove svojega truda in dela, ter mu srce igra v tihem zanosu in veselju ob uspehu, ali pa v trpki žalosti ob neuspehu, je tudi primerno in potrebno, da se razgovorimo malo o odškodnini in o pomoči v sili v slučaju elementarnih neizgod.

ničujejo takega, ki sprejema denar od drugih, sam pa nič ne dela.

Obenem s tem spoznanjem pa se mu je rodila tudi velika skrb, kako si bo denar služil. Saj ni znal za nobeno delo prijeti.

Arnot ga je sicer tolažil in mu dopovedoval, da ima več ko dovolj za oba, pa Trzan je bil rahločuten človek in ni hotel denarja zastonj. Dejal je, da se bo ničel delati in da si bo sam zaslužil kar potrebuje za življenje.

Zato je končno vesel vtaknil v žep tistih v stavi pridobljenih deset tisoč frankov, ki bodo, tako je pravil Arnot, za nekaj časa zadostovali.

V tem je prišel denar za Arnota iz Pariza, ki sta nanj celi mesec čakala.

Arnot je najel lično jadrnico, jo založil z živžem, streljivom in drugimi potrebnimi rečmi za dober mesec vožnje do Trzanove kočee in nazaj v naselbino. Tudi lopato in sekiro sta vzela seboj.

Stroške je prevzel Arnot sam, češ on kot zastopnik francoske vojne mornarice ima edini pravico in dolžnost skrbeti, da pridejo spel nazaj v prave roke reči, ki so bile ukradene v območju francoskih kolonij.

In lepega mirnega jutra sta polna veselih nad odjadrala iz pristanišča ter se obrnila na jug — iskat Porterjev zaklad.

Potovala sta vseskozi blizu obrežja. Morje bilo mirno, nič posebnega nista doživela medpotom, razen da sta vsa srečna in zadovoljna uživala sveži morski zrak in lepoto jasnih južnih noči. Trzanu so bile dosedaj lepote in krasote narave sama po sebi umljiva stvar, ni se brigal zanje, šele Arnot ga je naučil opazovati naravo in ceniti njeno lepoto.

Bistrooki Trzan je bil prvi, ki je po štirinajst dnevi vožnji proti večeru zagledal obrise znanega obrežja in

Letošnja škoda in odškodnina.

Iz vlade in narodne skupščine preko časopisja se je oznanjalo, da se ceni škoda, ki so jo letos povzročile povodnji, pozebe, toča itd. v naši državi na okroglo tisoč milijonov dinarjev. Za direktno pomoč prizadetim je finančni minister dovolil tri milijone dinarjev. Računajmo k temu še odpis in olajšave državnih davkov z okroglo 30 milijoni dinarjev, pa imamo vse, kar država uprava po izjavi finančnega ministra hoče in za more dati prizadetim državljanom. Celó ostalo ogromno izgubo pa si morajo prizadeati državljani ali pristradati ali kriti iz dohodkov, ki so jih imeli prejšnja leta, ali pa delajo dolg v upu na boljšo prihodnost.

Prazni upi.

Leto za letom se prizadeti obračajo na vlado s prošnjami, zahtevajo posredovanja od poslancev in si delajo navadno prazne upe. Finančni minister kot nekak najvišji državni gospodar pravi: odpisem primeren procent državnega zemljiškega davka, upoštevati hočem zmanjšane dohodke pri osebnih dohodnini, toda odškodnine ne dam v polni meri, ker nisem za državo vsega čistega dohodka pobral ob ugodnih letinah. Podpore ne dam redno, temveč v skrajni sili. Ljudje se lahko zavarujejo. Takšne odgovore sem često dobil jaz in tudi poslanci vseh strank brez izjeme. Zato so upi tistih prazni, ki računajo le na državno podporo.

Kako zmanjšati težave?

Sredstva, zmanjšati ob elementarni nesreči težave, so zelo raznovrstna in več ali manj prikladna. Za danes pa hočem opozoriti na eno izmed glavnih, ki se pri nas še ni uporabljalo. Že naslov pove, kam merim. Pri našem občinskem in okrajnem gospodarstvu bomo tudi morali začeti računati na to, da gospodarji v slabih letinah in posebej ob težkih neizgodah ne morejo plačevati ne samo državnega davka, temveč tudi ne občinskih in okrajnih doklad. Če upravičeno zahtevajo odpis državnega davka, zahtevajo pač lahko, da tudi občina in okraj dasta olajšave.

Praktičen vzgled.

Gospodar v občini A. plača 100 D državnega zemljiškega davka. Občina pobira 200 odstotkov doklad, okraj pa 300 odstotkov. Ako ni elementarne neizgode, mora torej gospodar plačati 100 in 200 in 300, skupaj 600 dinarjev letnega davka z dokladami. Pobije mu toca in škoda se ceni na tri četrtnine pridelka. Komisija škodo ugotovi, poslanec pritiska in fin. minister po svojih davčnih organih odpiše res tri četrtnine davka. Občinske in okrajne doklade pa ostanejo. Kaj je uspeh?

svojo kočo. Solnce je tonilo, ko sta spravljala jadrnico v naravni zaliv in stopila na suho.

Prenočila sta v koči. Vse reči sta našla prav tako, kakor sta je pred par meseci zapustila. Nihče ni medtem prišel v kočo.

Drugo jutro je Trzan odložil vso nepotrebno obleko, ki bi ga utegnla ovirati na potovanju, vzel lopato in se po dolgem času spet svobodno zavijtel v veje svojih domačih gozdnih velikanov.

Globoko v džunglo je bil namenjen, na mično travnato livado, ki jo je namakal droben potočič in ki so jo obdajali orjaki džungle, prepleteni z neprodirno mrežo srboti, slaka, divje trte in bršljana. Nikdar še ni stopila človeška noga na to planico razen Trzanova, le člani Kršakovega rodu so po njej lenarili, se igrali, pretepali in pasli.

Spet je zagrabilo Trzana hrepenenje po svobodi, ko je hitel po znanih potih visoko gori v zapletenem vejju pragozda, spomini so se mu vzbujali na mladoletna leta, nazaj si je želel neomejene prostosti in divje samote.

Pa topot je kmalu premagal skušnjavo. Saj je žel po zaklad tistega starega moža, ki je bil oče Inin. Ko pride v Ameriko, ne bo prišel praznih rok —

Ta misel ga je podžgala, da je še hitreje potoval. Prej ko dobi zaklad, prej bo odpotoval čez veliko morje, prej bo videl belo dekle, na katero je neprestano mislil.

Ure in ure je potoval, ni se zmenil za Saboro, ki se je plazila za svojim plenom globoko spodaj po goščavi, ni se brigal za hreščeče glasove, ki so mu oddalec prihajali na uho. Njegovi nekdanji tovariši so se tam nekje preganjali in kregali —. Ni mu bilo več zanje, saj ni spadal več med nje —.

Ustavil se je na solnčni livadi.

LISTER.

Džungla.

Roman iz afriških pragozdov.

Angliški pisal E. R. Burroughs. — Prevedel Pavius.

Kar nemogoče se mu je zdelo, da bi bil njegov prijatelj tako naglo opravil s levom, — pa še s takim borilnim, ubogim orožjem. In ogromno levovo truplo je nosil na ramenih kakor kdo drug pet tednov staro jagnje!

Vsi so obkolili Trzana in ga obsipavali z radoznalimi vprašanji.

Trzan pa se je prezirljivo smehljaj.

Njihovo čudenje se mu je prav tako smešno zdelo kakor če bi kdo mesarja hvalil, ker je kravo ubil. Pač ni bilo vredno izgubljati besede —. Kolikokrat je že ubil Numo ali pa Saboro ali pa Sito, — pa še se zmenil ni za to!

Toda v očeh lovcev je bil Trzan velik junak — in bili so lovci vmes, ki so se že poskusili z levom!

Povrh pa je Trzan dobil stavo in deset tisoč frankov.

Ni jih sicer hotel, pa Arnot je silil, naj jih vzame. In Trzan jih je res shranil.

Tistih deset tisoč frankov, to je bil Trzanov prvi zaslužek.

Toliko je že bil med svetom, da je spoznal vrednost denarja in moč neznatnih papirkov in okroglih kosov bele in rumene kovine, ki so neprestano krožili med ljudmi in potovali iz roke v roko. Vedel je, da človek brez denarja v svetu ne more živeti, pa tudi to je vedel, da si mora človek denar zaslužiti in da ljudje za-

Gospodar plača le 75 dinarjev manj. Če bi odpisala tudi občina tri četrtine, pa bi plačal le 150 dinarjev in ne 800. To pa se že pozna. Toda tu je nemogoče gospodariti posebej občini, ker ta mora imeti potreben znesek, predviden v proračunu.

Kako odpomoči?

Prav nikakor drugače ne gre, kakor da občina, odnosno okrajni zastop postavi v svoj letni proračun za takšen slučaj poseben znesek, iz katerega si ustvarja sklad za slučaj elementarnih nezgod. To pa je po krajevnih potrebah zelo različno, gotovo pa povsod izpeljivo. Iz dolgoletnih izkušenj recimo znamo, da je pozeba in toča čisto gotovo povprečno vsako peto leto vsaj do polovice poškoduje občine zgornjega Ptujkega polja, osobito še okolico Cirkovce, Fram in sosedne. Razmeroma enako nekatere občine v Halozah in v Dravski dolini nad Mariborom. Nekoliko manj že spod. Ptujsko polje in Slovenske gorice, a najmanj okolico St. Jurja ob južni železnici in nekatere druge kraje. Te občine bi torej morale redno vsako leto postaviti za sklad proti elementarnim nezgodam okroglo eno petino, odnosno eno sedmino, odnosno eno desetino itd. svojih dohodkov. Iz zbranega sklada bi potem krile svoje potreščine v slučaju nezgode, doklade pa bi občanom lahko odpisale v isti meri kakor država.

Ker okraj nikakor ni v celoti prizadet, mu ne bi bilo potrebno odstotno staviti v proračun toliko, kakor občinam, temveč k večjemu nekako 10—20 odstotkov pa bi tudi lahko odpisal doklade, kakor država. Ta način ne zahteva novega uradništva, ne novih predpisov, nobenih novih vrst poslovanja in je najpreprostejša in najzanesljivejša samopomoč, odnosno olajšava prizadetim gospodarjem. Res je težko v letih, ki prinašajo povprečen redni pridelek nekoliko več plačati, kakor občina brezpogojno za svojo upravo in neodložljive potrebe rabi, toda še hujše je plačevati v slučaju, ko je pridelek malenkosten, ali se pa mora celo kupovati živež za ljudi in za živino. Tedaj plačevati še davek in doklade pa je še hujše! Večletne izkušnje bi okrajnim zastopom in občinskimi odbori omogočile že precej zanesljive kombinacije, jaz sem vzel najpreprostejši način na podlagi zemljiškega davka.

Druga sredstva.

Imamo seveda tudi druga sredstva za odpomoč. Tu je recimo letno zavarovanje, toda to izvršujejo sedaj ob velikih stroških le zasebne zavarovalne družbe. Ta način je razmeroma slab, ker so premije zelo visoke, saj morajo riskirati preveč družbe, zavarovalni agenti pa seveda hočejo imeti velik delež.

V Srbiji so imeli pred vojno takomenovane občinske koše, kamor je vsak občan-posestnik od svojega zrnja moral dati gotov znesek v skupno skladnico za slučaj slabe letine. Sedaj mislijo na to, da bi označena napravo obnovili.

Sedaj je čas.

Že v začetku sem rekel, da je sedaj ob sklepanju in predlaganju računov čas, da se na takšne reči misli. Samopomoč je najbolj zanesljiva, najlepša in zato premislite in poskusite!

Darujte za spomenik vojnim žrtvam, ki počivajo pokopališču v Pohorju pri Mariboru!

Prazna, tiha je ležala sredi pragozda. Zdela se mu je, da je bil šele včeraj tu.

Tamle pod košatim velikanom je zakopal zaboj, dolgo dolgo je bilo temu —.

Spustil se je na tla in pregledal prostor.

Trava ga je prerastla, sledu ni bilo videti, da je kdo pred mnogimi meseci tod kopal.

Zaklad je čakal nedotaknjen —.

Trzan je zastavil lopato, naglo je delal, znoj ga je oblival, pa čez uro je bil zaboj odkopan.

Obrisal si je znojno čelo in ga zamišljen gledal.

Pred mnogimi meseci ga je prinesel sem, ni vedel tistikrat, kaj se skriva v njem.

Danes seveda je znal ceniti vrednost, ki je ležala v zaboji. Videl je v naselbini pri belih ljudeh, kaj velja eden sam tak okrogel košček rumene kovine. In koliko takih zlatov je bilo v zaboji —!

Celo neizmerno bogastvo, je zasodil ter premišljeval, kako srečen bo pač čudni stari mož, ko dobi toliko zlata. In belo dekle, ki je njegova hčerka — tudi ona bo srečna. Ali ga bodo veselili, ko pride s tolikim bogastvom v Ameriko —?

Pograbil je zaboj in si ga zadel na ramo. Stirje mornarji so se mučili z njim, ko so ga spravljali v jamo, zunaj na obali. Trzan ga je nesel, kakor kdo drug nese košaro kruha na rami. Stisnil je lopato pod pazduho in se napotil nazaj k morju.

Zvečer je bil že pri koči.

Arnot je gledal zaboj, ga zaman poskušal dvigniti, gledal prijatelja, zmajeval z glavo ter končno dejal:

»Strašen človek!»

Trzan se je nasmehnil, pograbil zaboj in ga nesel v koč.

Drugo jutro sta ga naložila na jadrnico in odplula nazaj proti severu.

Ponosna sem

na svoje belo perilo.

Kdor hoče imeti enako srečno, belo perilo, mora uporabljati samo najboljša pralna sredstva. Tako sredstvo pa je samo „Gazela“-milo.

GAZELA MILO

Strašote zadnje poplave v Sloveniji.

Slovenijo je pretekli teden strašno zadela šiba božja — V spomladnem in jesenskem času so sicer poplave nekaj običajnega, toda v tako velikanskem obsegu še niso dosedaj že zdavnaj nastopile in v mnogih krajih niti najstarejši ljudje ne pomnijo, da bi tako divjale. Poleg povodnji so nastopile še druge naravne nesreče, zemeljski plazovi so napravili ogromno škodo.

Poplave je povzročilo dolgotrajno deževje, zlasti silovit nali v sredo po noči. Takrat je deževalo neprestano celo noč, kot bi lilo iz skaf in že poprej nabrekli reke niso mogle več sprejeti novih pritokov vode. Potoki in reke so izstopile iz bregov in preplavile cele okraje. Poplave so divjale po celi državi, zlasti ob Savi in Dravi. Težko prizadeta je tudi Bosna in Srbija, velika nevarnost je pa pretela tudi Vojvodini. Sedaj izgleda, da je nevarnost novih nesreč že minila, ker prihajajo iz vseh krajev poročila, da vode padajo.

Poplava v Prekmurju.

Strašno je povodenj opustošila mariborsko oblast, bivšo Stajersko in Prekmurje. Najhujše je prizadeto Prekmurje, za njim Ljutomerski in ptujski okraj, Sotelska dolina,

Sevinjska dolina in mariborski okraj. Za Prekmurje se lahko reče, da ga taka nesreča še ni nikoli zadela. Vsled strašnega naliva so izstopili vsi potoki in Mura je zalila celo pokrajino v višini več metrov. Strašen je bil pogled na ogromno blatno jezero, iz katerega so štrlele le drevesa in strehe od hiš, na katerih so se zbirale preplašene družine ter prezebajoč v najhujšem dežju čakale na pomoč brez hrane, v vedni nevarnosti, da jim voda izpodnese še edino oporo ter jih pogoltne. Po blatni vodi je plavala okrog njihova imovina, živina je v hlevih tulila in mukala v naraščajoči vodi, dokler ni utonila; kjer se je posrečilo, živino še pravočasno spraviti iz hlevov, je vseeno poginila, ker je voda narasla nad 2 metra ter ugonobila vse, kar se ni rešilo na drevesa ali strehe. Z mostovi in brvmi je napravila kratek obračun, odnesla jih je neznano kam. V Murski Soboti je voda porušila sedem hiš ter stala na ulicah v višini več metrov. Poplava je odrezala Prekmurje od ostalih krajev, ker je razdrla železniško progo in odnesla mostove. K sreči je še pravočasno privozil vlak z rešilnim obojem — pionirji iz Ptuja, ki so pripeljali s seboj pontone. Poplava je zahtevala v Prekmurju tudi tri človeške žrtve, med temi postiljona, ki je utonil s konji vred med vožnjo v Veržeju.

Enako občutno je prizadet tudi Ljutomerski okraj posebnost, ki leži ob Muri. Kot v Prekmurju, je tudi tu povodenj strašno divjala. Železniški nasip pri Veržeju so morali prekopati, da so napravili tako vodi odtok, ker bi drugače uničila vse severno od tam ležeče kraje.

Tri tedne pozneje sta se ukrčala na francoski parnik in odpotovala v Marseille. Odtam pa z železnico v Pariz.

IV.

Trzan v Parizu.

Trzan je sedel na verandi boulevardске kavarne, kadil cigareto in pil whisky. Dolgočasil se je in utrujen je bil, on, mož železnih živcev in silnih mišic, ki nikdar poprej ni poznal utrujenosti.

Sameval je.

Arnot je za nekaj dni odpotoval po opravkih. Zelenil se je namreč, poroka bi naj kmalu bila, pa je šel da obišče svojo nevesto. Tisti večer se je mislil vrniti, tako je pisal.

Znancev Trzan v Parizu še ni imel, še manj pa prijateljev. Zato je tiste dni sam posedal in postopal po mestu ter se dolgočasil. Misli pa so mu tembolj nemoteno uhajale nazaj k dogodkom zadnjih tednov.

Dobri Bog, koliko in kaj vse je doživel! Vožnja po morju na velikanskem parniku, ki je nosil par tisoč ljudi, velikanska mesta, ki jih je srečal na potu, vožnja z železnico od Marsella do Pariza in vrhu vsega Pariz, — to je bilo preveč za naenkrat. Izpremembra je bila prenagla.

Ni bilo dolgo temu, da je še pohajal sam po samotni tihi džungli, živel v svežem, svobodnem zraku preprosto življenje človeka »na najnižji stopinji kulture«, kakor je pravil Arnot, storil je kar je hotel, šel je kamor je hotel, — sedaj po kratkih treh mesecih, brez vsakršnega prehoda, pa živi tu v vele mestu, sredi vrvenja in hrupa tisočev in stotisočev, v nezdravem zraku, pri nevajeni hrani, v hladnem podnebnju, da ga zebe v kljub nerodni obleki, ne sme se geniti, ne more razmahniti svojih življenja in krčanja vajenih mišic —.

Ni čuda, da je čutil utrujenost in da mu ni bilo za ničesar več.

Res je sicer bilo, njegove želje so se mu izpolnile.

Tam doli v džungli, že pred mnogimi leti, se mu je rodila želja, da bi prišel v svet, da bi videl vse tiste čudne in nepoznane reči, ki je o njih bral v knjigah. Hrepenel je po knjigah.

In hrepenenje se mu je izpolnilo.

Par tednov komaj je bil v Parizu, pa je videl in si pogledal vse, kar se je v tem času dalo videti. Prijatelj Arnot se je v resnici pošteno trudil z njim. Vsak dan ga je vzel seboj, danes v bogato knjižnico, jutri v muzej, pa spet v galerijo slik, v tovarne, k predavanju, vse mu je pokazal, vsak nov pojav mu je razložil.

Pa storil je zanj še več. Poslal ga je v šolo. In s tem je imel še prav posebne namene.

Trzan izpočetka o šoli in o sličnih rečeh ni hotel nič slišati. Že koj prvi dan po prihodu v Pariz je vprašal prijatelja, kod se pride v Ameriko in da hoče nemudoma odpotovati. Povedati pa ni mogel ali ni hotel, zakaj se mu tako mudi.

Pa prijatelj Arnot ni bil slep in tudi ne novinec v zadevah srca.

Že dolgo sem je bistro opazoval Trzana. Dobro se je že spominjal njegovih otožnih, žalostnih oči, polnih razočaranja, ko sta našla kočjo prazno. Hudo ga je nekaj ranilo tistikrat. Zato mu je ušel v džunglo, najbrž v prvem navalu razočaranja.

In kako redkobeseden je bil ko mu je prebral Inino pismo! Pa njegov nenadni sklep: »V Ameriko pojdem!« — Čisto razumljivo! Saj Ine ni pozabila navesti svojega naslova v pismu, pa še čisto točno in s posebno pripombo: »Povejte mu« — Trzanu — »da je Amerika moja domovina in v mestu Baltimore da stanujem« —.

(Dalje prihodnj.)